

млъкнали и ѝ сторили пжтъ. Когато тя се поклонила на всички, почнали да ѝ викатъ „ура“ и се събрали около нея, защото всѣки искалъ да цѣлуне не само ржката ѝ, но даже и украшенията на дрехата ѝ.

— Стига, стига! — казвала царкинята „Червено цвѣтенце“.

Тя се поогледала да види нѣма ли гърбавия човѣкъ. Ала той не билъ тамъ. Тогава царкинята се натъжила и отишла въ най-затѣнтеното мѣсто на градината, дѣто расли бурени и шипки. Ней нищо не ѝ се слушало, нито гледало. Тя искала да бѣде сама.

— Защо той не дойде? съ сълзи на очи казало момичето и седнало на трѣвата.

— Защо ти съмъ? — попиталъ неочаквано нѣкой.

Царкинята се огледала и видѣла малкото човѣче съ голѣмата гърбица.

— Азъ знамъ, ти плачешъ за мене. Защо съмъ ти дотрѣбвалъ? — попиталъ гърбавиятъ.

— Ти видѣ ли мрамора, златото и цвѣтята въ моя дворецъ? Видѣ ли ти, колко гости има, какъ всичко блѣсти, колко бриланти и маргарити има тамъ? Чуваешъ ли, най-послѣ, хубавата музика? — рекла царкинята и гордо погледнала гърбавия човѣкъ.

Тя се надѣвала, че сега той чакъ ще ѝ се поклони до земята. Но гърбавиятъ човѣкъ я само погледналъ и изчезналъ.

Дѣ си ти? Ела! — викнала царкинята и хукнала да го търси.

По пжтя срѣщнала старата бавачка и се хвърлила въ прѣгрдѣкитѣ ѝ. Бавачката казала на царкинята:

— Ако непрѣменно желаешъ, щото всички до единъ да ти се покланятъ, стани най-умна отъ всички на свѣта. Хората се покланятъ на богатството, красотата и ума.

IV.

На другия день царкинята казала на баща си:

— Азъ искамъ да бѣда най-умна на свѣта.

— Трѣбва много да се учишъ, — отвърналъ царьтъ.

— Азъ ще се уча, рекла царкинята.